

Evangelí de la Solemnitat de Crist Rei (Cicle A)

Evangelí i comentari de la Solemnitat de Jesucrist, Rei de l'univers (Cicle A). “Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món”. Jesús deixa clar que el mal no té l'última paraula. Déu és just i triomfarà la justícia.

Evangelí (Mt 25, 31-46)

Quan el Fill de l'home vindrà ple de glòria, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà en el seu tron gloriós. Tots

el pobles es reuniran davant seu, i ell destriarà la gent els uns dels altres, com un pastor destria les ovelles i les cabres, i posarà les ovelles a la seva dreta i les cabres a la seva esquerra. Aleshores el rei dirà als de la seva dreta:

—Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm.

Llavors els justos li respondran:

—Senyor, ¿quan et vam veure afamat, i et donàrem menjar; o que tenies set, i et donàrem beure? ¿Quan et vam veure foraster, i et vam acollir; o que anaves despullat, i et vam vestir? ¿Quan et vam veure

malalt o a la presó, i vinguérem a veure't?

El rei els respondrà:

—En veritat us ho dic: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi.

Després dirà als de la seva esquerra:

—Aparteu-vos de mi, maleïts, aneu al foc etern, preparat per al diable i els seus àngels. Perquè tenia fam, i no em donàreu menjar; tenia set, i no em donàreu beure; era foraster, i no em vau acollir; anava despullat, i no em vau vestir; estava malalt o a la presó, i no em vau visitar.

Llavors ells li respondran:

—Senyor, ¿quan et vam veure afamat o assedegat, foraster o despullat, malalt o a la presó, i no et vam assistir?

Ell els contestarà:

—En veritat us ho dic: tot allò que deixàveu de fer a un d'aquests més petits, m'ho negàveu a mi.

I aquests aniran al càstig etern, mentre que els justos aniran a la vida eterna.

Comentari

L'ensenyament de Jesús que escoltem en aquest passatge de l'Evangeli és molt consolador davant de les situacions d'injustícia personal i social que abunden a la societat en què vivim.

En efecte som testimonis d'una lluita diària entre el bé i el mal. De vegades ens pot semblar que al món s'imposen els que tenen més força i més mitjans per oprimir els altres, però Jesús deixa clar que el mal no té

l'última paraula. Déu és just i triomfarà la justícia.

Al Credo confessem que Jesucrist “pujà al cel i està assegut a la dreta de Déu, Pare totpoderós. Des d'allà ha de venir a jutjar vius i morts”. Aquí rau la nostra certesa que el triomf definitiu està de part del bé.

“Davant el Crist, que és la Veritat, serà posada al descobert, definitivament, la veritat sobre la relació de cada home amb Déu —ens recorda el Catecisme—. El judici final revelarà, fins a les últimes conseqüències, allò que cadascú haurà fet de bé o haurà deixat de fer durant la seva vida terrenal”[1]. Uns seran condemnats i altres seran salvats.

El Catecisme explica l'infern recordant unes paraules de la primera carta de sant Joan: *“El qui no estima es queda en la mort. Tot aquell qui odia el seu germà és homicida, i ja sabeu que cap homicida no té en ell*

vida eterna permanent (l Jn 3, 15). Nostre Senyor ens avisa que serem separats d'ell si ens neguem a reconèixer les necessitats greus dels pobres i dels petits que són els seus germans.”[2].

Però també, i això és el més joiós, ens recorda que hi ha el cel. “Amb la seva mort i la seva Resurrecció Jesucrist ens ha «obert» el cel —ensenya també el Catecisme—. La vida dels benaurats consisteix en la possessió plena dels fruits de la redempció obrada pel Crist, el qual associa a la seva glorificació celestial els qui han cregut en ell i han perseverat fidels a la seva voluntat. El cel és la comunitat benaurada de tots els qui s'han incorporat perfectament al Crist”[3].

El Fill de l'home s'identifica en el moment del judici amb els afamats i els assedegats, amb els forasters, els nus, els malalts i els empresonats, amb tots els qui pateixen en aquest

món, i considera el comportament que s'hi ha tingut com si s'hagués tingut amb Ell mateix.

Per això ens recorda sant Josepmaria que *“Hem de reconèixer Crist que ens ve a l'encontre, en els nostres germans els homes. Cap vida humana no és una vida aïllada, sinó que s'entrellaça amb d'altres vides. Cap persona no és un vers solt, sinó que tots formem part d'un mateix poema diví, que Déu escriu amb el concurs de la nostra llibertat”*[4].

Això no és una simple manera bonica de parlar, sinó que fa referència a la realitat més profunda de Jesús. El Fill de Déu, en fer-se home en Jesucrist s'ha fet un de nosaltres, pobre, coneixedor del dolor, la gana, la set, la persecució, fins al punt de morir nu a la Creu.

El Jutge universal serà el mateix que va patir tot això, i té ben experimentat quan fa mal el

menyspreu presumtuós de qui
només va a la seva, i quan consola
l'amor de les persones generoses que
no passen de llarg davant les
necessitats dels germans.

[1] Catecisme de l'Església Catòlica, n.
1039.

[2] Catecisme de l'Església Catòlica, n.
1033.

[3] Catecisme de l'Església Catòlica, n.
1026.

[4] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, n. 111.

Francisco Varo // Photo:
Kahlenberg - Cathopic

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelide-la-solemnitat-de-crist-rei-cicle-a/](https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelide-la-solemnitat-de-crist-rei-cicle-a/)
(13/08/2025)